

Arrest

nr. 233 136 van 26 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 16 juni 2016 België binnen met haar Venezolaans paspoort en verzoekt op 5 maart 2018 om internationale bescherming. Op 21 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 december 2018 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in de stad Maracay van de deelstaat Aragua. U woonde van kort na uw geboorte tot ongeveer een maand voor uw vertrek in de gemeente Savaquin de Turmero van de deelstaat Aragua. U studeerde Public Relations aan de universiteit. Uw problemen begonnen nadat u als verkoopster aan de slag ging in een winkelcentrum in Maracay, waar u werkte van 20 april 2016 tot 2 juni 2016. In die periode vonden er vier betogingen plaats rondom het winkelcentrum. U ving drie tot vier keer demonstranten die op de vlucht waren voor de politie op in uw winkel. Hierdoor kwam u in het vizier van de ordediensten. Bij de laatste betoging waarbij u een schuilplaats aanbood aan demonstranten werd u samen met uw collega's aangesproken door de politie en werd uw identiteitskaart gecontroleerd. Enkele dagen na dit voorval werd u 's avonds aan uw woning benaderd door een groep van vier of vijf mensen op een motor. Ze riepen uw naam en bleken op de hoogte te zijn van uw activiteiten in het winkelcentrum. Ze waarschuwden u vervolgens dat hulp bieden aan demonstranten een risico inhield. Na het vertrek van de groep contacteerde u uw ouders en verbleef u enkele dagen in San Juan de los Morros alvorens op 19 juni 2016 Venezuela te verlaten.

U kwam op 21 juni 2016 aan in België waar u op 5 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw nicht B. G. K. (...) diende op 2 februari 2018 reeds een verzoek om internationale bescherming in, gevolgd door uw neef F. G. K. (...) op 31 mei 2018, uw grootmoeder R. L. M. (...) op 2 augustus 2018 en uw broer G. A. D. (...) die op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende in België.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela opnieuw geïsoleerd te worden door colectivos. U kaart tevens aan dat u bij terugkeer verplicht zal worden een carnet de la patria aan te schaffen om levensmiddelen te kopen. U verklaart dat dit een nadeel voor u is aangezien u het regime niet ondersteunt en deze kaart daarom niet zal aanvragen. Tot slot verwijst u naar de politieke, economische en sociale situatie in uw land.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, uw identiteitskaart, een kopie van drie foto's tijdens betogingen in het winkelcentrum, twee documenten die verband houden met uw verloning alsook algemene informatie over uw land van herkomst neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de Venezolaanse overheid u als een opposant beschouwt.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de onmiddellijke aanleiding vormen van uw vertrek uit Venezuela – uw hulp aan demonstranten in het winkelcentrum waar u werkte en de daaropvolgende benadering door colectivos- niet.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de hulp die u bood in het winkelcentrum. Zo verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dat u op een dag in mei een betoger hielp die op de vlucht was voor de politie. U vervolgt dat u deze betoger liet schuilen in de winkel, dat de politie zag wat u deed en u waarschuwde dit niet meer te doen (DVZ, punt 5). Dit strookt geenszins met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal waar u bij de uiteenzetting van uw vluchtmotieven verklaart meerdere manifestanten te hebben geholpen (CGVS, p.10).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u hulp bood bij meerdere betogingen die plaatsvonden in de buurt van het winkelcentrum. Zo verklaart u, hiernaar gevraagd, dat u ongeveer vier betogingen meemaakte toen u in het winkelcentrum werkte (CGVS, p.13). Wanneer het CGVS u wat later vraagt hoe vaak u bijstand bood blijkt dat u niet één maal maar drie tot vier keer betogers van een schuilplaats voorzag (CGVS, p.14 en p.15). Er mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt met betrekking tot de door u geboden hulp aan demonstranten, te meer gezien u zich voordien uit vrees niet mengde in politieke kwesties (CGVS, p.9) en deze hulp voor u een reëel risico inhield omdat de politie u vanaf het eerste ogenblik in de gaten hield (CGVS, p.17). De vaststelling dat u voor de verschillende betrokken instanties incoherente verklaringen aflegt over de frequentie van uw hulpverlening en het aantal demonstranten dat u hielp ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen in het winkelcentrum - tevens de directe aanleiding van uw beweerdde bedreiging door colectivos en uw vlucht uit Venezuela - dan ook fundamenteel.

Uw verklaringen met betrekking tot het gedrag van de ordediensten doet bijkomende vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Wanneer het CGVS u vraagt hoe vaak de politie jullie mensen zag helpen stelt u te denken dat u vier keer mensen hielp en verklaart u dat de politie de betogers achtervolgden en zagen dat jullie de demonstranten binnen lieten in de winkel (CGVS, p.15). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of de politie u op dat ogenblik aansprak stelt u van niet en verklaart u dat ze jullie al dagen in het oog hielden (CGVS, p.16). Het mag verbazen dat de ordediensten u niet minder dan vier keer hulp zagen bieden aan betogers alvorens u woedend en op agressieve wijze te benaderen en uw identiteitsgegevens te noteren (CGVS, p.16 en p.17).

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen inzake de gebeurtenissen in het winkelcentrum opmerkelijk vaag zijn. Gevraagd door het Commissariaat-generaal om meer in detail te vertellen over de door u aangehaalde talrijke protesten op uw werkplaats komt u niet verder dan te stellen dat er in die maand veel manifestaties waren tegen het gebrek aan voedsel en medicijnen (CGVS, p.13). Ook wat betreft uw ervaringen met de vluchtende demonstranten blijft u op de oppervlakte. Gevraagd om uitgebreid te vertellen over de hulp die u telkens bood komt u niet verder dan te verklaren dat de mensen vaak nerveus waren en angst hadden (CGVS, p.14). Wanneer het Commissariaat u vraagt te vertellen over de eerste keer dat u betogers hielp antwoordt u naast de kwestie en verklaart u hen niet geholpen te hebben tot het ogenblik dat ze de winkel betraden (CGVS, p.14). Vervolgens door het CGVS gevraagd wat u precies voor de betogers deed stelt u algemeen dat u hen opving in de winkel, de winkel sloot en dat andere winkels ook sloten (CGVS, p.14). Ook wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens informeert naar de contacten tussen u en de demonstranten nadat de deuren gesloten werden antwoordt u naast de kwestie en verklaart u dat de politie en paramilitairen zagen dat jullie demonstranten hielpen en jullie observeerden. U vervolgt dat de politie op een dag in mei jullie winkel bezocht, jullie documenten vroeg en er mee dreigde u gevangen te nemen omwille van jullie hulp aan demonstranten (CGVS, p.14). Ook wat betreft uw verklaringen over de reactie van het winkelpersoneel tijdens deze gebeurtenissen overtuigen niet. Hiernaar gevraagd komt u niet verder dan beknopt te verklaren dat ze schrik hadden (CGVS, p.15). Wanneer het Commissariaat uitdrukkelijk vraagt om iets meer te vertellen over de reacties van uw collega's verklaart u kort dat ze zenuwachtig waren op het ogenblik dat de politie u kwam bedreigen (CGVS, p.15). De vaststelling dat u er niet in slaagt gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen van de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding waren van uw vertrek uit Venezuela ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent bijkomend.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de door u geboden hulp aan demonstranten in het winkelcentrum en de daaropvolgende benadering door de Venezolaanse autoriteiten. Logischerwijze ondermijnen deze vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u - omwille van de gebeurtenissen in het winkelcentrum had met colectivos alvorens het land te verlaten. Uw verklaringen met betrekking tot deze benadering, waarbij u verklaart niet persoonlijk te zijn aangevallen (CGVS, p.18), zijn bovendien geenszins zwaarwichtig genoeg om een vrees tot vervolging volgens de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschermingsstatus aan te tonen.

Voorts dient te worden benadrukt dat u op geen enkele wijze politiek actief was in uw land van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet inliet met politiek en evenmin participeerde aan demonstraties in uw land van herkomst. Zo verklaart u, door het CGVS gevraagd of u ooit lid of sympathisant was van een politieke groepering of partij, dat u nooit met politiek in aanraking kwam, dat het problemen met zich meebracht en dat u dit niet deed uit angst (CGVS p.9). Op de vraag ooit te hebben deelgenomen aan een betoging of manifestatie in uw land stelt u van niet en verklaart u altijd onpartijdig geweest te zijn uit angst (CGVS, p.12). Door het CGVS gevraagd of er familie politiek actief is voor de oppositie in Venezuela haalt u uw neef en uw nicht aan (CGVS, p.8-9). Wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens informeert naar hun functie binnen de oppositie verklaart u echter daar niets meer over te weten en stelt u opgegroeid te zijn binnen de familie langs uw moederskant en dat de vermelde familieleden familie zijn langs vaderskant (CGVS, p.9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw broer zich pas na uw vertrek uit Venezuela politiek engageerde (CGVS, p.8). Wat deze familieleden betreft dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij onder andere rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. Bovendien haalde u bij de uiteenzetting van uw vluchtmotieven bij DVZ en het CGVS op geen enkel ogenblik aan een probleem te hebben omwille van hun activiteiten (DVZ, punt 5 en CGVS, p.10). Wanneer het CGVS u -nadat u de kans kreeg uw vluchtmotieven in detail weer te geven- de vraag stelt of u alle problemen aanhaalde die u uw land deden ontvluchten antwoordt u bovendien bevestigend (CGVS, p.10).

Op basis van bovenstaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk als politiek opposant beschouwd te worden door de Venezolaanse autoriteiten of colectivos.

Wat betreft uw verklaringen inzake de verplichte aanschaf van een carnet de la patria dient te worden vastgesteld dat ze niet overtuigen.

Door het CGVS gevraagd wat uw vrees is bij een terugkeer naar uw geboorteland verwijst u eerst naar uw ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en haalt u vervolgens aan dat u zich een carnet de la patria zou moeten aanschaffen om het recht te hebben om voeding of medicijnen te kopen (CGVS, p.11). Wanneer het Commissariaat-generaal u vervolgens vraagt om deze vrees te verduidelijken verklaart u dat het een verplichting is om de carnet de la patria af te halen om voeding en andere levensmiddelen te kopen en dat ze u zullen verplichten om deze af te halen. U vervolgt dat dit een nadeel voor u zou zijn aangezien u tegen hen bent en u deze kaart niet zou afhaken (CGVS, p.12-13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Carnet de la Patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. Wat betreft uw verklaring bij terugkeer geen dergelijke kaart te zullen aanschaffen dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een louter blote bewering betreft. Bovendien is het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen carnet de la patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's, onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling 15b).

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij ene terugkeer naar

Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen

uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw paspoort en identiteitskaart houden enkel verband met uw identiteit. De documenten met betrekking tot uw verloning en de door u neergelegde artikels inzake de situatie in Venezuela tonen uw voorgehouden problemen in uw thuisland noch uw risico bij terugkeer aan. Wat betreft de door u neergelegde kopie van drie foto's van demonstraties dient te worden vastgesteld dat ze volgens uw verklaringen geen verband houden met uw vluchtmotieven (CGVS, p.13) en deze dan ook op geen enkele wijze aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de hulp die zij in een winkelcentrum zou hebben geboden aan manifestanten, stelt verzoekster te volharden in de verklaringen die zij daarover heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster betoogt dat zij op het CGVS werd bijgestaan door een raadsman en over voldoende tijd beschikte om haar relaas te doen, daar waar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aangemaand werd alles kort samen te vatten en geen kans zou hebben gekregen om eventuele onduidelijkheden uit te klaren. Verzoekster geeft aan in totaal vier manifestaties te hebben meegemaakt en mensen onderdak te hebben geboden tijdens drie manifestaties.

Waar de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing vragen stelt bij het gedrag van de ordediensten, laat verzoekster gelden dat zij het gedrag van derden bezwaarlijk kan verklaren. Zij voegt hieraan toe dat de commissaris-generaal klaarblijkelijk geen besef heeft welke chaos er in Venezuela heerst. Volgens verzoekster kreeg de politie haar pas later in het vizier omdat ze daarvoor hoogstwaarschijnlijk andere prioriteiten had.

Ten aanzien van de vaststelling dat zij vage verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen in het winkelcentrum, laat verzoekster gelden dat zij nochtans erg uitgebreid geantwoord heeft op alle vragen en citeert zij de relevante passages uit de notities van haar persoonlijk onderhoud (p. 10 en 14).

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal onvoorzichtig te werk is gegaan en dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoekster meent verder dat zij minstens in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens haar minimaliseert de commissaris-generaal ten onrechte de problemen die Venezuela teisteren. Onder verwijzing naar de COI Focus "*Venezuela. Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (p. 17-18) betoogt verzoekster vervolgens dat het geweld in Venezuela – zij stelt in dit verband dat zij meermaals beroofd werd – evenals de politieke inspiratie van het geweld gepleegd door de *colectivos* niet kan worden genegeerd. Zij meent dat het duidelijk is dat de Venezolaanse overheid niet bij wil/bij machte is om haar te beschermen tegen deze groep en verwijst in dit verband tevens naar een artikel van de New York Times van 22 april 2017.

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela, laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal zijn eigen COI Focus niet goed gelezen lijkt te hebben. Hieruit blijkt volgens haar duidelijk dat de situatie almaar erger wordt. Onder verwijzing naar enkele passages uit de voormelde COI Focus (p. 36-37 en 38), merkt verzoekster op dat de situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand gelopen is. Voorts laat verzoekster gelden dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018, waaruit zij vervolgens citeert, een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het rapport "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 9 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation*

Sécuritaire" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.2.3. Op 10 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met de COI Focus "*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige

elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart Venezuela te hebben verlaten uit vrees voor de autoriteiten en de *colectivos* naar aanleiding van gebeurtenissen die zich kort voor haar vertrek zouden hebben voorgedaan. Verzoekster zou als bediende werkzaam zijn geweest in een winkelcentrum toen zich in de buurt daarvan herhaaldelijk manifestaties voordeden tegen het beleid van president Maduro. Verzoekster verklaart dat zij demonstranten die op de vlucht waren voor de politie een schuilplaats bood in de winkel waar zij werkte en daar door de ordediensten op aangesproken werd. Tevens zouden de ordediensten haar identiteitskaart hebben gecontroleerd. Verzoekster verklaart verder dat zij enkele dagen na dit voorval 's avonds aan haar woning werd benaderd door een groepje *colectivos* die op de hoogte bleken te zijn van haar activiteiten in het winkelcentrum en haar met de dood bedreigden. Verzoekster zou na deze bedreiging haar ouders hebben ingelicht en nog enkele dagen bij een tante hebben verbleven alvorens Venezuela op 19 juni 2016 te verlaten.

Verzoekster vreest bij terugkeer naar Venezuela opnieuw te worden gevisieerd door *colectivos*. Tevens voert zij aan te vrezen dat zij bij terugkeer verplicht zal worden een *carnet de la patria* aan te schaffen

om levensmiddelen te kopen. Zij verklaart dat dit voor haar een nadeel is aangezien zij het regime niet ondersteunt en deze kaart daarom niet zal aanvragen. Tot slot verwijst verzoekster naar de algemene politieke en socio-economische situatie in haar land van herkomst.

Wat betreft de door verzoekster geuite vrees voor repercussies vanwege de Venezolaanse autoriteiten of *colectivos* omwille van haar vermeende steun aan de oppositie, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de gebeurtenissen die de onmiddellijke aanleiding zouden hebben gevormd van haar vertrek uit Venezuela, met name de hulp die verzoekster zou hebben geboden aan demonstranten in het winkelcentrum waar zij werkte en de daaropvolgende benadering door *colectivos*.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de hulp die zij zou hebben geboden in het winkelcentrum. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht als volgt overwogen:

“Zo verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dat u op een dag in mei een betoger hielp die op de vlucht was voor de politie. U vervolgt dat u deze betoger liet schuilen in de winkel, dat de politie zag wat u deed en u waarschuwde dit niet meer te doen (DVZ, punt 5). Dit strookt geenszins met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal waar u bij de uiteenzetting van uw vluchtmotieven verklaart meerdere manifestanten te hebben geholpen (CGVS, p.10). Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u hulp bood bij meerdere betogingen die plaatsvonden in de buurt van het winkelcentrum. Zo verklaart u, hiernaar gevraagd, dat u ongeveer vier betogingen meemaakte toen u in het winkelcentrum werkte (CGVS, p.13). Wanneer het CGVS u wat later vraagt hoe vaak u bijstand bood blijkt dat u niet één maal maar drie tot vier keer betogers van een schuilplaats voorzag (CGVS, p.14 en p.15). Er mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt met betrekking tot de door u geboden hulp aan demonstranten, te meer gezien u zich voordien uit vrees niet mengde in politieke kwesties (CGVS, p.9) en deze hulp voor u een reëel risico inhield omdat de politie u vanaf het eerste ogenblik in de gaten hield (CGVS, p.17). De vaststelling dat u voor de verschillende betrokken instanties incoherente verklaringen aflegt over de frequentie van uw hulpverlening en het aantal demonstranten dat u hielp ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen in het winkelcentrum -tevens de directe aanleiding van uw beweerde bedreiging door colectivos en uw vlucht uit Venezuela- dan ook fundamenteel.”

Door zonder meer te volharden in de verklaringen die zij op het CGVS heeft afgelegd, verklaart noch verschoont verzoekster de vaststelling dat deze verklaringen niet overeenkomen met wat zij bij de DVZ heeft verklaard. De omstandigheid dat verzoekster op het CGVS, in tegenstelling tot bij de DVZ, werd bijgestaan door een raadsman en over voldoende tijd beschikte om haar relaas uiteen te zetten, doet niets af aan de redelijke verwachting dat een verzoekster om internationale bescherming in staat is om met betrekking tot de kern van haar persoonlijk vluchtrelaas op zelfstandige wijze duidelijke en coherente verklaringen af te leggen. Dat verzoekster bij de DVZ werd aangemaand het kort te houden, neemt niet weg dat haar uitdrukkelijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst. Hogere vaststellingen betreffen tegenstrijdigheden met betrekking tot feiten die raken aan de kern van verzoeksters relaas. Het gaat niet om onduidelijkheden in dit relaas die verzoekster desgevallend bij de DVZ of tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS niet zou hebben kunnen uitklaren. Er dient ten andere te worden vastgesteld dat verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans werd geboden om opmerkingen te maken over of wijzigingen aan te brengen aan de verklaringen die zij heeft afgelegd bij de DVZ, waarvan zij bevestigde dat zij haar werden voorgelezen, maar dat zij enkel haar verklaringen over de periode van haar tewerkstelling in het winkelcentrum wijzigde (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Ten tweede is de Raad samen met de commissaris-generaal van oordeel dat het gedrag van de ordediensten in reactie op verzoeksters acties vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende gesteld:

“Wanneer het CGVS u vraagt hoe vaak de politie jullie mensen zag helpen stelt u te denken dat u vier keer mensen hielp en verklaart u dat de politie de betogers achtervolgden en zagen dat jullie de demonstranten binnen lieten in de winkel (CGVS, p.15). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of de politie u op dat ogenblik aansprak stelt u van niet en verklaart u dat ze jullie al dagen in het oog hielden (CGVS, p.16). Het mag verbazen dat de ordediensten u niet minder dan vier keer hulp zagen bieden aan betogers alvorens u woedend en op agressieve wijze te benaderen en uw identiteitsgegevens te noteren (CGVS, p.16 en p.17).”

Met het betoog dat zij bezwaarlijk het gedrag van derden kan verklaren, weerlegt noch ontkracht verzoekster bovenstaande inconsistentie in haar relaas. De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekomt om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen door concrete en afdoende argumenten aan te brengen. Waar verzoekster wijst op de chaos die in Venezuela heerst en suggereert dat de politie haar pas later in het vizier kreeg omdat ze daarvoor hoogstwaarschijnlijk andere prioriteiten had, gaat verzoekster eraan voorbij dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat de politie haar en haar collega's reeds tijdens de eerste manifestatie in het oog hielden en zag dat zij manifestanten een schuilplaats boden (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-17).

Ten derde stelt de Raad vast dat verzoekster bijzonder vage en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd over de gebeurtenissen die zich afspeelden in het winkelcentrum, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt terecht wordt uiteengezet:

"Gevraagd door het Commissariaat-generaal om meer in detail te vertellen over de door u aangehaalde talrijke protesten op uw werkplaats komt u niet verder dan te stellen dat er in die maand veel manifestaties waren tegen het gebrek aan voedsel en medicijnen (CGVS, p.13). Ook wat betreft uw ervaringen met de vluchtende demonstranten blijft u op de oppervlakte. Gevraagd om uitgebreid te vertellen over de hulp die u telkens bood komt u niet verder dan te verklaren dat de mensen vaak nerveus waren en angst hadden (CGVS, p.14). Wanneer het Commissariaat u vraagt te vertellen over de eerste keer dat u betogers hielp antwoordt u naast de kwestie en verklaart u hen niet geholpen te hebben tot het ogenblik dat ze de winkel betraden (CGVS, p.14). Vervolgens door het CGVS gevraagd wat u precies voor de betogers deed stelt u algemeen dat u hen opving in de winkel, de winkel sloot en dat andere winkels ook sloten (CGVS, p.14). Ook wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens informeert naar de contacten tussen u en de demonstranten nadat de deuren gesloten werden antwoordt u naast de kwestie en verklaart u dat de politie en paramilitairen zagen dat jullie demonstranten hielpen en jullie observeerden. U vervolgt dat de politie op een dag in mei jullie winkel bezocht, jullie documenten vroeg en er mee dreigde u gevangen te nemen omwille van jullie hulp aan demonstranten (CGVS, p.14). Ook wat betreft uw verklaringen over de reactie van het winkelpersoneel tijdens deze gebeurtenissen overtuigen niet. Hiernaar gevraagd komt u niet verder dan beknopt te verklaren dat ze schrik hadden (CGVS, p.15). Wanneer het Commissariaat uitdrukkelijk vraagt om iets meer te vertellen over de reacties van uw collega's verklaart u kort dat ze zenuwachtig waren op het ogenblik dat de politie u kwam bedreigen (CGVS, p.15). De vaststelling dat u er niet in slaagt gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen van de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding waren van uw vertrek uit Venezuela ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent bijkomend."

Waar verzoekster repliceert dat zij erg uitgebreid geantwoord heeft op alle vragen en citeert uit de notities van haar persoonlijk onderhoud, beperkt zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder afbreuk te doen aan de terechte vaststelling dat haar verklaringen over de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor haar vertrek uit Venezuela vaag en niet doorleefd zijn.

Op basis van het geheel van de bovenstaande motieven kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de door haar geboden hulp aan demonstranten in het winkelcentrum en de daaropvolgende benadering door de Venezolaanse autoriteiten. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de problemen die zij als gevolg van de gebeurtenissen in het winkelcentrum met *colectivos* zou hebben gehad op de helling geplaatst.

De Raad wijst er bijkomend op dat uit verzoeksters verklaringen genoegzaam blijkt dat zij in haar land van herkomst op geen enkele wijze politiek actief was en dat hierover in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt uiteengezet:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet inliet met politiek en evenmin participeerde aan demonstraties in uw land van herkomst. Zo verklaart u, door het CGVS gevraagd of u ooit lid of sympathisant was van een politieke groepering of partij, dat u nooit met politiek in aanraking kwam, dat het problemen met zich meebracht en dat u dit niet deed uit angst (CGVS p.9). Op de vraag ooit te hebben deelgenomen aan een betoging of manifestatie in uw land stelt u van niet en verklaart u altijd onpartijdig geweest te zijn uit angst (CGVS, p.12). Door het CGVS gevraagd of er familie politiek actief is voor de oppositie in Venezuela haalt u uw neef en uw nicht aan (CGVS, p.8-9). Wanneer het Commissariaat-generaal vervolgens informeert naar hun functie binnen de oppositie verklaart u echter daar niets meer over te weten en stelt u opgegroeid te zijn binnen de familie langs uw moederskant en dat de vermelde familieleden familie zijn langs vaderskant (CGVS, p.9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw broer zich

pas na uw vertrek uit Venezuela politiek engageerde (CGVS, p.8). Wat deze familieleden betreft dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij onder andere rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. Bovendien haalde u bij de uiteenzetting van uw vluchtmotieven bij DVZ en het CGVS op geen enkel ogenblik aan een probleem te hebben omwille van hun activiteiten (DVZ, punt 5 en CGVS, p.10). Wanneer het CGVS u -nadat u de kans kreeg uw vluchtmotieven in detail weer te geven- de vraag stelt of u alle problemen aanhaalde die u uw land deden ontvluchten antwoordt u bovendien bevestigend (CGVS, p.10)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoeksters verklaringen inzake de verplichte aanschaf van een *carnet de la patria*, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Door het CGVS gevraagd wat uw vrees is bij een terugkeer naar uw geboorteland verwijst u eerst naar uw ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en haalt u vervolgens aan dat u zich een carnet de la patria zou moeten aanschaffen om het recht te hebben om voeding of medicijnen te kopen (CGVS, p.11). Wanneer het Commissariaat-generaal u vervolgens vraagt om deze vrees te verduidelijken verklaart u dat het een verplichting is om de carnet de la patria af te halen om voeding en andere levensmiddelen te kopen en dat ze u zullen verplichten om deze af te halen. U vervolgt dat dit een nadeel voor u zou zijn aangezien u tegen hen bent en u deze kaart niet zou afhalen (CGVS, p.12-13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Carnet de la Patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. Wat betreft uw verklaring bij terugkeer geen dergelijke kaart te zullen aanschaffen dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een louter blote bewering betreft. Bovendien is het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om geen carnet de la patria aan te vragen geen toegang hebt tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's, onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt (zie infra beoordeling 15b).

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij ene terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing."

Verzoekster laat ook deze motieven, die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, in haar verzoekschrift geheel ongemoeid en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie over het geweld in Venezuela, de politieke inspiratie van het geweld van de *colectivos* en het gebrek aan bescherming tegen deze groep vanwege de Venezolaanse overheid volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst actueel wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dit betreft in gebreke.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift gewag maakt van het feit dat zij in Venezuela meermaals zou zijn beroofd, dient te worden vastgesteld dat het hier een nieuw element betreft dat zij niet eerder heeft aangebracht, dat zij niet staat met enig (begin van) bewijs en waarover zij in haar verzoekschrift

niet de minste toelichting verschaft. De Raad kan dit element bijgevolg niet mee betrekken in zijn onderzoek van verzoeksters nood aan internationale bescherming.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"Uw paspoort en identiteitskaart houden enkel verband met uw identiteit. De documenten met betrekking tot uw verloning en de door u neergelegde artikels inzake de situatie in Venezuela tonen uw voorgehouden problemen in uw thuisland noch uw risico bij terugkeer aan. Wat betreft de door u neergelegde kopie van drie foto's van demonstraties dient te worden vastgesteld dat ze volgens uw verklaringen geen verband houden met uw vluchtmotieven (CGVS, p.13) en deze dan ook op geen enkele wijze aantonen."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie in het administratief dossier, uit een rapport dat zij bij haar verzoekschrift voegt en uit een rapport waaraan zij in het verzoekschrift refereert, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota's. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster toont evenmin aan dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofdte ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoekster betwist deze vaststelling niet en brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen of argumenten aan die het tegendeel aantonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij van 9 januari 2020 wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij van 9 januari 2020 wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota's niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te

vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN